

8:e sön efter trefaldighet -2020 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Psalt 94; Jer 23:16-32; Rom8:12-17; Matt 7:15-21; III Matt. 7:22–29

Jesus talar i avslutningen av Bergspredikan om den yttersta domen, den som ska ske den sista dagen, eller *den dagen*, som Jesus här kallar den. Han talar också om den enda grund som håller den dagen.

Må ingen av oss den yttersta dagen få höra Herren Jesus säga: "Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni förbrytare!" (v 23). Hur fruktansvärt måste det inte vara att få sådana ord sig tillsagda av Herren på domens dag. Ändå säger Jesus i vårt evangelium att Han faktiskt kommer att säga så till många. Det ohyggliga, ja det nästan outhärdliga, är, att det inte är till vilka som helst Han kommer att säga så. Han kommer att säga det till många som här i livet kallat Honom "Herre." Allvarsorden gäller alltså oss. Hedningarna, ateisterna eller de fräcka bespottarna kallar inte Jesus för "Herre". De kommer förvisso också att visas bort av Honom, men det är inte om dem dagens evangelium handlar. Det är ju *vi* i den kristna församlingens gemenskap som kallar Jesus för "Herre". Det är *oss* orden träffar.

Enligt Jesu klara ord kommer det alltså bland getterna på den vänstra sidan, de som förbannas och visas bort till den eviga elden, finnas sådana som här i världen kallat Honom "Herre." De har levt med i kyrkan eller församlingen, med munnen har de bekänt Jesus som Herre, men de var aldrig kända av Jesus. Inte heller kände de Honom.

Vi ska nu tala om det enda som består den dag då domen faller, då "regnet öste ner, floden kom och vindarna blåste" (v 27), som Jesus här i Bergspredikans avslutning uttrycker det hela.

Den fasta klippan

Jesus säger, att den som bygger sitt hus på klippan, kommer att få se sitt hus bestå när den sista dagens prövningar drabbar det. Vad denna klippa är ska vi nu se lite närmare på. Som ett första led i detta ska vi tänka på i vilken konkret situation Jesus talade denna liknelse. Liknelsen avslutar Bergspredikan, Jesu stora tal som omfattar kap. 5–7 i Matteusevangeliet. I inledningen av kap. 5 läser vi: "När Jesus såg folkskarorna gick Han upp på berget. Han satte sig ner, och Hans lärjungar *kom fram* till Honom. Då började Han tala och undervisa dem" (v 1–2). Detta "kom fram" är viktigt. Det var alltså folkskaror som följde Jesus; de kom "från Galileen och Dekapolis, från Jerusalem och Judeen och från andra sidan Jordan" (Matt. 4:25). Man kan tänka sig att de nog var lite allmänt nyfikna på vem denna märklige man var. Jesus gick då upp på berget och satte sig ned. Då var det bara Hans lärjungar som kom fram till Honom. De liksom lösgjorde sig från den stora folkmängden och trädde fram för att slå sig ner alldeles intill Jesus. De satte sig vid Frälsarens fötter för att motta undervisning från Honom.

Detta är i all sin enkelhet en skön bild av vad det innebär att bli en kristen, en Jesu lärjunge. Man lösgör sig från världen, från dess människor och värderingar, och kommer till Jesus. Paulus beskriver det som att bli förd från mörkets rike in i den älskade Sonens rike (Kol. 1:18).

Enligt uppgift är det vanligt att berg och bergsplatåer i Israel omges av sanddyner. Om vi då tänker oss att den stora folkskaran följde Jesus fram till berget, men stannade vid dess fot, innebär detta att folket rent fysiskt stod på lös sand. Lärjungarna däremot, som trätt fram ur folkhopen för att slå sig ned vid Jesus, var på fast bergmark, på den fasta klippan. Detta ger oss ett åskådligt exempel vad det innebär att bygga sitt hus på klippan respektive sanden. Lärjungarna kom till Jesus, som är klippan, men folket höll sig på avstånd från Jesus, vilket är detsamma som att befinna sig på lös sand.

Att Jesus verkligen är klippan bevisas för det första av sådana bibelställen i Gamla testamentet som beskriver Gud som en klippa. T.ex. sägs Han vara frälsningens klippa i Ps. 89:27. Frälsningen beskrivs på detta vis i Ps. 40:3: "Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn. Han ställde mina fötter på en klippa och gjorde mina steg fasta." För det andra sägs det rent ut i Nya testamentet att Jesus, som ju är den Ende Sanne Guden, är Klippan. Både Paulus (Rom. 9:33) och Petrus (1 Petr. 2:6–7) säger att Jesus blivit till frälsning och fall för människorna och citerar i det sammanhanget Jes. (8:14, 28:16): "Se, jag lägger i Sion en

stöttesten och en klippa till fall. Men den som tror på honom ska inte stå där med skam". När Petrus avlade den goda bekännelsen i Caesarea Filippi, att Jesus är Messias, den levande Gudens Son, sade Jesus att den tro och bekännelse som Petrus just uttalat, är klippan som Han, Jesus, ska bygga sin församling på (Matt. 16:16–18).

Vad innebär nu detta för dig? Vad betyder det att komma till Jesus, att bygga sitt hus på den fasta klippan? Det betyder att du i dig själv är alldeles förlorad men i Jesus Kristus din Frälsare är du frälst, räddad från den eviga döden till evigt liv. Du avsäger dig världen, träder fram till Jesus och ber om förlåtelse för dina synder och tar emot Hans frälsning. Du är då i Honom, din Frälsare, iklädd Hans rättfärdighet och därför lika helig, ren och oskuldsfull inför Gud som Han själv är. Gud ser inte din synd. Han ser hos dig bara godhet och helighet. När syndens dom faller över hela denna värld och ingenting orent längre kan bestå är du alldeles trygg hos din Frälsare, "Honom som Gud har uppväckt från de döda: Jesus, som räddar oss från den kommande vredesdomen" (1 Tess. 1:10). Det är som att befinna sig i en alldeles säker bergsskrevna då regnet öser ner, störtfloden kommer och vindarna blåser.

Allt är fullbordat. Tro på Jesus, lita på Honom, och du blir frälst. Hans rättfärdighet och goda gärningar är det enda som kommer att bestå på domens dag. Du får inte komma med något eget bidrag utan uteslutande hålla dig till Jesus och Hans förtjänst.

Den som förlitar sig till något eget går förlorad

Det ligger så djupt i vår egenrättfärdiga, fariseiska natur att vilja hålla fram någonting eget, och detta t.o.m. inför Gud. Man vill inte nöja sig med vad Jesus har gjort. "Det räcker inte" heter det. "Det måste till något mer". Så lägger man vid sidan av Jesu verk sina egna gärningar som, vilket man tror, förbättrar ens ställning inför Gud. Det kan vara fråga om fromma andaktsövningar, barmhärtighetsverk mot de nödlidande eller olika slags andliga upplevelser. Det kan också vara fråga om mycket spektakulära saker, sådant som nämns i vår predikotext: utdrivandet av onda andar, profeterande och utförande av underverk.

De som förlitar sig på sådant och håller fram det inför Gud i tron att de ska bestå provet har byggt sitt hus på sand. Det var just det som blev de bortvisades fall. De trädde fram inför Herren och åberopade saker som *de* hade gjort, visserligen med hjälp av Hans namn. De sade: "Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn?" (v 22). Inför den Helige består inget mänskligt, hur fromt, upphöjt och andefyllt det än kan vara. Inför Honom duger bara Jesus Kristus *allena*. Till dem som räknar med eget kommer Jesus att säga sanningen: "Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni förbrytare!" (v 23)

Så kan det alltså komma sig att många som säger sig vara kristna och lever med i församlingen inte är kända av Jesus. De har inte blivit omvända. De räknar fortfarande med sig själva och tror sig vara något. De har inte gått in genom den trånga porten där all självgodhet, stolthet och tillit till den egna förmågan måste avläggas. De har inte vänt sig till Jesus och väntar allt gott av Honom. De har inte blivit till små hjälplösa barn utan känner sig stora och starka i sig själva.

Jag vill nu fråga dig allvarligt: Inser du att du är en förlorad syndare som inte har någonting att hålla fram inför den Helige? Är du *förtappad* utan Jesus? Tar du din tillflykt till Jesus och till Honom *allena* och sätter ditt enda hopp om frälsning till Honom? Är det så, då ska du veta att enligt Guds klara ord har du det som du tror. Du är frälst, ett Guds eget barn, född på nytt till det eviga livet.

Amen.